

Obrazovanje: kako razviti osjećaj budućnosti

Da li globalizacija mijenja zahtjeve prema obrazovanju? Da li se zahtjevi svjetskog tržišta, koje je neminovnost, razumiju? Da li je sadašnji obrazovni sistem, ne samo u Crnoj Gori, prilagođen budućoj tražnji ili je u funkciji imitacije prošlosti?

Šta je cilj studija? Može li se na to pitanje odgovoriti ako se ne zna npr. činjenica da danas na univerzitet upisani student u penziju ide (ako se tada bude išlo u penziju) kroz 70 godina? Što će se dešavati u sljedećih 70 godina, ako znamo da se svijet već mijenja u intervalima manjim od 10 godina? Zar možemo predvidjeti šta će se desiti u tih 5-7 puta promjena u radnom životu današnjeg studenta? Zar neizvjesnost i nesigurnost nisu karakteristika ovog vremena? Da li možemo npr. radi lakšeg razumijevanja onoga što će se desiti u u sljedećih 70 godina zapitati sebe kako bi se osjećao neki naš predak koji je umro prije 70 godina, da se kojim slučajem vrati na ovaj svijet? Kako bi on gledao na televiziju, telefone, komjutere, rijeke automobila, ogromne džambo džetove,...? A da li mi danas možemo zamisliti život bez ove tehnike? Kako bi npr. neki ponositi Crnogorac gledao na svog unuka sa mindušama i dugom kosom? Da li bi se taj naš predak toliko osjećao neprilagođenim da bi se vratio na onaj svijet?

Da li danas lošim obrazovnim sistemom (nalaz UN) i mi tjeramo studente „da idu na ovaj svijet“, neki umrli svijet?

Gdje su korijeni današnjih problema u obrazovanju? Da li je u pravu Lu Marinof, utemeljivač filozofskih savjetovališta u Americi, kada kaže da je „obrazovni sistem sa puta znanja pretvoren u minsko polje zaglupljivanja mladih ljudi“?

Da li je mišljenje da država treba sve da obezbijedi pojedincu (i da misli za njega – koncept države blagostanja utemeljen od strane Ota Bizmarka krajem 19.vijek), doprinio padu kvaliteta obrazovanja, posebno visokoškolskog?

Da li bi, studije trebalo shvatiti kao investiciju svakog pojedinca u sebe? Zar ovo pitanje nije aktuelno još više u vremenu globalne ekonomije, kada je pokretljivost kadrova izvan nacionalnih granica („granica poreskih obveznika“) sve veća?

Da li je otvaranje prema privatnim školama i fakultetima početak tog trenda?

Zašto sve više treba insistirati na karakteru i ličnosti studenta? Zašto je Čarls Švob, kralj čelika, odnosno Bil Gejts dvadesetih godina prošlog vijeka rekao da činjenice koje student nauči tokom studija nisu toliko bitne već je bitan način razmišljanja kojim se te činjenice prihvataju i

analiziraju? Zašto je Čarls Švob takođe rekao da studenti dolaskom na studije treba da se opredijele za put u životu: (a) put ka zadovoljstvu i uživanju u životu ili (b) put ka uspjehu?

Zašto onaj ko je izabrao put ka uspjehu, treba da bude svjestan da je to put rada, napornog stalnog rada, neizvjesnosti, nesigurnosti? Da li je moguće biti uspješan u NBA bez rada? Da li se može biti fudbaler Mančestera, Bajerna, Milana, a da se svakodnevno naporno ne trenira?

Da li je sada čitaocu nešto jasnije zašto UDG (ju:di:dži) insistira upravo na studijama koje su usmjerene ka uspjehu? Zašto mi ne želimo studije koje proizvode buduće siromašne visokoškolce? Zašto smo profilirali studije za one koji žele uspjeh u životu, a ne formalnu diplomu?

Zašto insistiramo na karakteru i ličnosti studenta? Zar preduslov svakom uspjehu nije odlučan karakter i jaka ličnost? Zar za uspjeh nije potrebna hrabrost? Zar za uspjeh nije potrebna odlučnost: brzo i hrabro donošenje odluka u svakodnevnom životu i poslu?

Da li se u ovom kontekstu mogu razumjeti neke naše specifične metode obrazovanja na UDG (ju:di:dži-ju)? Zašto se npr. organizuje trka od Ivanovih korita do vrha Lovćena? Zašto prvih deset dobija stipendije? Zašto je prvi čas na Lovćenu? Zašto na Lovćenu? Zašto na vrhu? Da li možda studentima odmah treba pokazati da nije lako doći do vrha, da na vrhu duvaju vjetrovi da tamo nema mjesta ni za stajanje, a kamoli spavanje?

Zašto studenti UDG skaču sa poadobranom? Nova ekstravagancija? Ili je to priprema za donošenje odluke? Zar onaj koji u 19. godini skoči u ponor od hiljade metara neće lakše donositi odluke? Zašto se organizuje ronjenje? Zašto planinarstvo? Zašto sport?

Zašto se nastava na UDG sluša ravnopravno i na engleskom jeziku? Zašto dolaze najbolji svjetski profesori? Zašto se koriste najpoznatiji udžbenici i studije iz svijeta kao literatura? Zašto se na UDG (ju:di:dži) – ju omogućava da studenti imaju praksu i zarađuju novac? Zašto nastava u grupama od 10 ili 20 studenata? Zar je moguće danas obezbijediti kvalitet nastave ako se ona izvodi u velikim grupama? Da li je više moguća organizacija masovnih studija (tzv. brojna generacija)?

Zar ovi primjeri sa UDG-a, a sličnih ima i drugdje, ne govore o potrebi korjenite promjene metodologije nastave?

Zar ovo ne govori da treba da shvatimo i prihvatimo da mlada generacija raste i radi, misli i ponaša se drugačije od predstava starijih kako je to bilo u prošlosti i kako bi to trebalo biti?

Zar ne shvatamo da su mnogi šabloni razbijeni? Zašto se možda ne zapitamo kakav je sistem obrazovanja bio u Staroj Grčkoj, koja je dala filozofske osnove današnje zapadne civilizacije? Kako to da su šetnja i časovi u prirodi dali takve rezultate? Zašto?